

den ene Halvdel af Landet. Det vil Lidet hjælpe, at Kjøbenhavn er nok saa godt befæstet, den kan dog efter en forholdsvis kort Tids Forløb, om ikke af anden Grund, saa fordi den fultes ud, blive nødt til at give efter uden Sværdslag. Men der er endnu en anden Betragtning, jeg vil tillade mig at gjøre gjældende, det er nemlig den, at man her gjør et Forsøg paa at ville skabe et Gibraltar her i Danmark. Jeg tror, at det er i høieste Grad farligt, thi det faar ikke mindste Karakter af, at vi ville forsvare os, men langt snarere af at være udfordrende, og at det er et strategisk Punkt, derom kan der ingen Tvivl være; derfor har den ærede Minister leveret Bevis. Lad os ikke skabe noget Saadant, hvorved vi kunne sætte os i Fare, saaledes som i 1807, som det meget rigtig blev bemærket af det ærede kongevalgte Medlem (Ussing). Skulle vi gjøre Noget, saa lad det blive Noget, der er fornuftigt, og Noget, der er finansielt overkommeligt. Naar Regjeringen endda istedetfor, jeg vil ikke sige et fantasistisk Forslag, men istedetfor et Forslag, der er saa aldeles uantageligt, var kommen med et Forslag, som havde sigtet til at bevare Forbindelsen mellem Landsdelene, saaledes, at de Hærskedelingene, der havde garnisoneret dels i de vestlige og dels i de østlige Landsdele, kunde i paakommende Tilfælde komme hinanden tilhjælp, hvor Angrebet er. De sidste Krige have viist, at det ikke særlig var Sjælland, det gjaldt om. Der blev af den ærede Krigs- og Marineminister idag hentydet til, hvad der ogsaa gjentagende er bemærket i Motiverne til Lovforslaget, at det gjaldt for os om at have en god Fæstning og vinde Tid, til en ventligsindet Magt kan komme og hjælpe os. Jeg synes, at Erfaringen lærer os tilstrækkeligt i saa Henseende. Kan det paavises, at Danmark tidligere har faaet en saadan Hjælp, som det dog med langt større Grund kunde have ventet sig tidligere end nu? Naar jeg fremhæver dette, mener jeg, at tidligere har Danmark dog havt Sympathi i andre Lande; men jeg kan ikke se, at denne Regjering har bidraget til at bevare en saadan Sympathi. Jeg tror snarere, at den har gjort det Modsatte. Altsaa denne Henvisning til, at vi skulle forsvare os, til en ventligsindet Magt eller en Magt, der er interesseret i at bevare Danmark som selvstændig Stat, kan komme og hjælpe os, den lægger jeg ikke Vægt paa. Skulle vi vente derpaa, da kunne vi mulig komme til at vente længe. Nei, skulle vi tænke paa at bevare os selv som Stat, tror jeg, at vi maa se at indrette os saaledes, at vi gjøre det saa godt, vi kunne, og søge fremfor Alt at komme i saa nær Forbindelse med hinanden som muligt. Det kan kun ske paa den af mig anførte Maade. Men vil man gaa den Vej at bygge Fæstninger, som overstige vore Kræfter, og paa den Maade lamme Befolkningen og forarme Landet,

faa behøve vi ingen Fjende til at ødelægge os, saa gjøre vi det grundig selv.

Fallesen: Hvis jeg ikke misforstod den ærede sidste Læser, syntes hans Slutningsbemærkning at antyde, at enten maatte vi have en Tunnel imellem vore Landsdele, eller vi maatte være enige. Hvis det Sidste er det Rette, hvis det er Enighedens Fane, det ærede Medlem har reist, saa har han min fulde Tilslutning. — Det var ikke min Agt at tage Ordet i Befæstningsagen, hvad jeg har tilladt mig at meddele de Mænd, til hvem jeg har den Ære nærmest at slutte mig; men det Foredrag, vi igaar hørte af det af den ærede sidste Læser saa ofte paakaldte 2det kongevalgte Medlem (Ussing), der igaar stod ene, men som idag har faaet en Allieret, har foranlediget mig til dog at tage Ordet. Jeg vil sige ligefrem, at hans Foredrag vakte min Indignation, saaledes at jeg sølte, at jeg ikke kunde tie til hans Udtalelser. Lad mig strax sige, at jeg anerkjender det ærede Medlems Retfærdighed og ogsaa anerkjender hans Starpsindighed, naar han bevæger sig paa Omraader, hvor han er hjemme. Paa det Omraade, han igaar kom ind paa, syntes det ærede Medlem efter min Opfattelse at være en Fremmed. Han talte saaledes, at jeg kun kan betegne det med et fremmed, men mildt Udtryk ved at sige, at han talte som — som en Pækin. Lad os betragte nogle af det ærede Medlems Argumenter. Flere af dem ere jo imødegaaede saavel af det ærede Medlem lige overfor som af den meget ærede Minister, og jeg skal bestræbe mig for ikke at gjentage Noget af, hvad der er sagt fra disse Sider. Det ærede Medlem mente, at, naar en stor og mægtig Stat paa f. Ex. 100 Millioner anvendte 7 Kr. pr. Individ af Befolkningen til sit Forsvar, saa vilde det ikke være sømmeligt for os, der kun have 2 Millioner, at anvende 8 à 9 Kr. pr. Individ om Mæret. Det vil let ses, hvor svag denne Argumentationsmaade er, naar man overser den paa andre Omraader. Naar en stor Stat paa 100 Millioner har lovgivende Kamre, hvis Medlemsantal f. Ex. udgjør tilsammen 1,000 Individer, skulde altsaa en Stat, som var paa 2 Millioner, kun have Lov til at have $\frac{1}{50}$ af det nævnte Antal Medlemmer. Med andre Ord, vi skulde kun have Lov til her i Landet at have 20 Medlemmer i vor Representation. Vi have jo derimod 168 Medlemmer, og, naar det ærede Medlem sagde, at vi paa Grund af de 8—9 Kr. pr. Individ var en Militærstat par excellence, ere vi altsaa ogsaa en konstitutionel Stat i allerhøieste Grad par excellence paa Grund af vort store Antal Medlemmer. — En stor Stat paa 100 Millioner fordeler maaffe sin øverste Administration mellem 20 Ministre. Skulde vi følge den nævnte Slutningsmaade, ville de Herrer se, at ikke engang een Minister vilde falde i vor Lod. Nei, enhver Stat fordrer visse Be-